

Porušení „důležité povinnosti“ ze strany cyklisty

Pokud z rozsahu porušení norem speciálního zákonného předpisu vyplývá, že cyklista nerespektoval základní povinnosti, jež mu zákon č. [361/2000](#) Sb., v platném znění, stanoví, a nerespektoval ani ustanovení, která stanoví a upravují konkrétní požadavky na chování cyklisty, technický stav jízdního kola a způsob jízdy na něm, a důsledkem této nekázně je dopravní nehoda se způsobením těžké újmy na zdraví či smrtelného následku, je zřejmé, že porušil „důležitou povinnost“, jež mu ze zákona vyplývá. Bez významu přitom není ani kumulace porušení jednotlivých ustanovení zákonného předpisu.

Dopustí-li se obviněný trestné činnosti jako cyklista, tedy neřídí motorové vozidlo, nelze mu uložit trest zákazu řízení všech motorových vozidel, neboť takto koncipovaný trest zákazu činnosti by neměl oporu v trestním zákoně.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 106/2009, ze dne 27.1.2010)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti ve prospěch obviněného D. B., proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 6 T 342/2006, a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. řádu rozhodl tak, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 6 T 342/2006, v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zákona v neprospěch obviněného D. B. Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek zrušil a současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Okresnímu soudu v Litoměřicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 6 T 342/2006, byl obviněný D. B. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona v souběhu s trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona. Za to mu byl v sazbě § 224 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 1 tr. zákona uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona na zkušební dobu v trvání tří roků. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zákona byl obviněnému uložen také trest zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří roků. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obviněný zavázán k povinnosti zaplatit poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně, pobočka v Ústí nad Labem, ul. W. Churchilla 7 na náhradě škody částku 269.227,- Kč (v rozsudku je poškozená zdravotní pojišťovna označena neúplně).

Podle rozsudku se obviněný uvedených trestných činů dopustil na tom skutkovém základě, že dne 2. 7. 2006 kolem 00.15 hod. na silnici č. III.23757 u objektu firmy N. jako cyklista na neosvětlením kole při jízdě ve směru od obce T. na Ú. se údajně lekl psa, který běžel z levé strany na vozovku, nezvládl řízení kola a narazil do po jeho pravé straně souběžně jedoucího cyklisty J. S., čímž došlo k jeho

pádu, přičemž cyklista S. utrpěl těžká poranění hlavy, kterým dne 11. 7. 2006 v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem podlehl, a v době činu měl obviněný v krvi 0,99 – 1,75 g/kg alkoholu v krvi, jak vyplynulo ze znaleckého zkoumání.

Rozsudek nabyl právní moci dne 21. 2. 2009.

Proti tomuto pravomocnému rozsudku podala ministryně spravedlnosti podle § 266 odst. 1, 2 tr. řádu stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného D. B. Má zato, že tímto rozhodnutím byl v neprospěch obviněného porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k ustanovením § 224 odst. 1, 2 tr. zákona a § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona, jakož i v ustanoveních § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zákona.

Podle stěžovatelky okresní soud učinil meritorní rozhodnutí, jímž obviněného uznal vinným a uložil mu trest, avšak na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Kromě doznání obviněného, které učinil v přípravném řízení a následně odvolal, a zjištěného následku nehodového děje, neprovedl jiný důkaz, který by potvrzoval, že k nehodovému ději došlo způsobem popsáním ve výroku o vině napadeného rozsudku. Nebyla také objasněna příčinná souvislost mezi jednáním obviněného a popsáním následkem a nebylo prokázáno zavinění ze strany obviněného.

Za nedostatek v řízení považuje stěžovatelka neodstraněný rozpor mezi obhajobou obviněného, který tvrdil, že byl k doznání vyslyšajícími policisty donucen, a jejich svědeckými výpověďmi, k nimž se však obviněný nevyjádřil, protože u této části hlavního líčení nebyl přítomen. Nalézací soud neakceptoval obhajobu obviněného, že ke kolizi s poškozeným došlo v situaci, kdy mu pod kolo vběhl pes, ač z dalších zjištění vyplývalo, že pes v areálu firmy často pobíhal a na kolemjdoucí chodce a cyklisty štěkal a dorážel. Toto zjištění svědek ing. M. S. zcela vyloučil jako okolnost vzniku kolize, přičemž přes rozporná tvrzení obviněného a tohoto svědka soud nepřistoupil ke konfrontaci. Nalézací soud nezohlednil ani skutečnost, že poškozený v době jízdy na kole neměl na hlavě cyklistickou helmu, přičemž zranění, která při pádu z kola na hlavě utrpěl by s největší pravděpodobností v případě chránění helmou nevznikla. Poškozený utrpěl zranění v opilosti, která zhoršuje koordinaci pohybu osob, otupuje vnímání a narušuje pozornost, takže v tomto stavu nebyl poškozený S. schopen bezpečně ovládat jednostopé vozidlo v silničním provozu, a to i bez ohledu na to, že kolo nebylo osvětleno. Není pochyb o tom, že v důsledku požitého alkoholu nebyl schopen bezpečně ovládat jízdní kolo ani obviněný.

Podle ministryně spravedlnosti by nebylo možné příčinu dopravní nehody řádně objasnit ani případným znaleckým posudkem z oboru silniční dopravy, a to jednak vzhledem ke skutečnostem uvedeným výše, jednak ke stáří a opotřebovanosti obou jízdních kol. Za tohoto stavu věci měl okresní soud uplatnit zásadu „in dubio pro reo neboli v pochybnostech ve prospěch“ a obviněného zprostit obžaloby podle ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obviněný stíhán.

I za předpokladu, že by nalézací soud provedl řádná skutková zjištění, nemohlo být jednání obviněného právně kvalifikováno jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, neboť „porušení důležité povinnosti“, které vyžaduje kvalifikovaná skutková podstata tohoto trestného činu, nebylo zjištěno a nelze je mechanicky dovozovat z porušení jakéhokoli předpisu. Mohlo tedy být užito maximálně právní kvalifikace činu podle § 224 odst. 1 tr. zákona. Obdobná výtka k užítí právní kvalifikace činu podle § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona je stěžovatelkou odůvodňována závěrem, že za typickou činnost ve smyslu tohoto zákonného ustanovení, je nutno považovat její realizaci při soustředěné pozornosti a schopnosti správně vnímat a pohotově reagovat na vznikající situaci, přičemž i menší oslabení těchto schopností vlivem návykové látky vyvolává možnost ohrožení chráněných zájmů určitého rozsahu a intenzity. Za typickou činnost je proto třeba

považovat řízení motorového vozidla. Ohrožení naznačené intenzitou nevyplývá z jízdy podnapilého cyklisty, jehož vozidlo bez motorické síly a v důsledku své konstrukce i malé váhy nemá značnější kinetickou energii. Dojde-li proto zaviněním podnapilého cyklisty ke vzniku poruchy vykazující znaky některého trestného činu – např. § 224, je třeba skutek posoudit podle povahy následku jen jako poruchový trestný čin, tedy nikoli v souběhu s trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 tr. zákona. V tomto směru je argumentováno judikátem R 1/1966.

K porušení zákona došlo i uložením trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, neboť při ukládání tohoto trestu je třeba jednak posoudit, zda pachatel spáchal trestný čin v souvislosti s tou činností, která je zakazována, jednak jde o činnost, k níž je zapotřebí zvláštního povolení, nebo její výkon upravuje zvláštní předpis. Uložený trest je tak v rozporu s těmito zákonnými požadavky.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku ministryně spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že napadeným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích byl porušen zákon v namítaném rozsahu v neprospěch obviněného D. B., aby podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil, včetně všech na něj obsahově navazujících rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu, tedy aby věc vrátil Okresnímu soudu v Litoměřicích, který ji bude muset v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout, případně aby ve věci podle § 271 odst. 1 tr. řádu rozhodl sám.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a shledal, že zákon byl porušen.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Nejvyšší soud konstatuje, že především tato zákonná ustanovení okresní soud svým procesním postupem nerespektoval.

Z obsahu trestního spisu je zřejmé, že dne 2. 7. 2006 byly podle § 158 odst. 3 tr. řádu zahájeny úkony trestního řízení na základě odůvodněného závěru, že majitelka psa H. N. zavinila újmu na zdraví poškozeného S. a mohla se tak dopustit trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zákona. Policejní orgán pprap. P. V. popsal skutkový děj tak, že dne 2. 7. 2006 v 00.00 hod. jel cyklista S. bez ochranné přilby na svém jízdním kole, na němž neměl osvětlení, přičemž při klesání u firmy N. ve směru od obce T. na obec Ú. vyběhl do dráhy pes – kříženec jezevčíka, který zaútočil na v pořadí prvního jedoucího cyklistu S. Ten sjel na pravý okraj komunikace, kde z kola přepadl a hlavou narazil do betonového patníku. Stejněho dne tj. 2. 7. 2006 pprap. V. vyhotovil protokol o nehodě v silničním provozu, kde v části, v níž je popisován nehodový děj, jsou opět uvedeny údaje poskytnuté

D. B., že pes vběhl pod kolo S. a došlo tak ke kontaktu hlavy psa s předním kolem cyklisty, což posléze vedlo k jeho pádu (čl. 30 -33 spisu).

Poté, co bylo ve věci dne 27. 11. 2006 podle § 160 odst. 1 tr. řádu zahájeno trestní stíhání obviněného D. B. pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona a trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. řádu, byl skutek v usnesení ze dne 27. 11. 2006 popsán tak, že obviněný „jako cyklista na neosvětleném kole se údajně lekl psa, který běžel z levé strany od objektu firmy N., nezvládl řízení kola a narazil do po jeho pravé straně souběžně s ním jedoucího cyklisty J. S., čímž způsobil jeho pád, cyklista utrpěl zranění, jímž dne 11. 7. 2006 podlehl.“ D. B. byl téhož dne vyslechnut v procesním postavení obviněného a po zákonném poučení popsal skutkový děj tak, že jeli společně s J. S. vedle sebe na kolech směrem na Ú., cestou si povídali, přičemž poté obviněný uviděl nějakého zrzavého psa, který běžel z jeho levé strany, bál se, že ho pes kousne, proto stočil řídítka a předním kolem narazil do přední vidlice kola S. Poté již slyšel jen výkřik a zadunění, a uviděl S. ležet na zemi hlavou u betonového patníku a silně krváčet. Kola byla zapříčená do sebe na silnici. Snažil se telefonovat S. mobilem, který se mu nezdařilo odkódovat, a tak asi za deset minut zastavil auto, které projíždělo kolem. Uvedl, že původně popisoval skutkový děj jinak, že totiž se psem se střetl S., ale to tvrdil jen proto, že se bál.

Pokud v hlavním líčení vypovídal jinak a popřel, že by jel souběžně s poškozeným, naopak jel ve vzdálenosti asi 15 - 20 m za ním, a na jeho pádu z kola se nepodílel, jako důvod změny výpovědi uvedl, že na něj ze strany vyslyšajících policisty byl činěn nátlak, aby připustil, že do poškozeného svým kolem vrazil. V opačném případě že dostane pouta a půjde do vazby.

Okresní soud sice k prověření změněné obhajoby obviněného vyslechl jako svědka policistu Ing. M. S., který vyvracel jeho tvrzení o nátlaku, který měl být na obviněného při jeho výslechu policisty vyvíjen. Připustil však, že se „obviněný odchýlil od prvotního výslechu“, přičemž z obsahu spisu není zřejmé, o jaký prvotní výslech se jedná, z kterého data a kým byl porízen. Nadto nebyla provedena nezbytná konfrontace obviněného s tímto svědkem v intencích ustanovení § 104a tr. řádu, neboť obviněný se odročeného jednání osobně nezúčastnil a bylo tak jednáno v jeho nepřítomnosti, byť vzhledem k důležitosti konfrontace pro procesní postup podle § 202 odst. 2 tr. řádu nebyly dány zákonné předpoklady.

Okresní soud vzhledem k novým skutečnostem, které uváděl obviněný ve svém výslechu dne 7. 12. 2006, zejména o kolech zapříčených na silnici, neověřoval toto tvrzení u svědka R., který měl být na místě nehody asi po 10 minutách, byť jde o významnou okolnost pro posouzení pravdivosti jednotlivých odlišných výpovědí obviněného.

Uvedené okolnosti zcela potvrzují závěr, že dokazování nebylo provedeno tak, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav v intencích § 2 odst. 5 tr. řádu, o němž nevzniknou důvodné pochybnosti a tyto neúplně provedené důkazy pak byly hodnoceny v rozporu se zásadou stanovenou v § 2 odst. 6 tr. řádu. Nejvyšší soud je toho názoru, že uvedená pochybení neumožňovala okresnímu soudu stanovit jednoznačný závěr o vině D. B., a pokud tak učinil, jde o rozhodnutí předčasné.

Nejvyšší soud dále konstatuje, že napadeným rozsudkem byl ve výroku o trestu porušen zákon v ustanoveních § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zákona, pokud byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Podle § 49 odst. 1 r. zákona může soud uložit trest zákazu činnosti na jeden až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto trestnou činností. Podle § 50 odst. 1 tr. zákona trest zákazu činnosti záleží v tom, že se odsouzenému na dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje zvláštní předpis.

Obviněný se měl trestné činnosti dopustit jako cyklista, přičemž však k jízdě na kole není zapotřebí zvláštního povolení nebo oprávnění a ani jinak nepatří jízda na kole do kategorie činností vyjmenovaných v ustanovení § 50 odst. 1 tr. zákona. Je tudíž zřejmé, že jízda na kole obviněnému zakázána být nemohla, a pokud byl trest zákazu činnosti definován jako zákaz řízení všech motorových vozidel pak takto koncipovaný trest zákazu činnosti nemá oporu v ustanovení § 49 odst. 1 tr. zákona, neboť obviněný se trestné činnosti v této souvislosti nedopustil – neřídil motorové vozidlo.

V situaci, kdy ve věci bude nutno podstatně doplnit dokazování, považuje Nejvyšší soud za předčasné uzavírat, zda obviněný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona. V obecné poloze však konstatuje, že kategorický závěr stěžovatelky, jímž zcela vylučuje možnost užití kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu a závěr o neexistenci porušení „důležité povinnosti“ nelze bez výhrad akceptovat.

Obviněný byl v posuzovaném případě podle § 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, účastníkem provozu na pozemních komunikacích a podle § 2 písm. f), h) tohoto zákona řídil nemotorové vozidlo. Jeho základní povinnosti jakožto účastníka provozu na pozemní komunikaci jsou upraveny v ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, který stanoví, že provozu na pozemních komunikacích se nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. Ustanovení § 4 písm. a) tohoto zákona definuje další povinnost, a to chovat se ohleduplně a ukázněně, a svým jednáním m.j. neohrožovat život, zdraví nebo majetek jiných osob. Specifické požadavky na povinnosti cyklisty jsou upraveny v ustanovení § 57 odst. 1 – 8) tohoto zákona v platném znění. Podle odst. 3 smějí cyklisté jet jen jednotlivě za sebou. Podle § 58 odst. 5 citovaného zákona je cyklista povinen za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítilnu se světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. Je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může cyklista použít náhradou za světlomet svítilnu bílé barvy s přerušovaným světlem.

Z uvedeného výčtu je zřejmé, že pokud cyklista požije alkohol, jehož hladina v krvi se pohybuje přes jedno promile, je jeho duševní schopnost snížena (v intencích ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona) a není schopen bezpečné jízdy na kole. Stav ovlivnění alkoholem se promítá právě v neočekávaných situacích silničního provozu, kdy znemožňuje cyklistovi správnou a zejména včasnou reakci (v posuzované věci viz znalecký posudek MUDr. J. F., v němž hodnotí schopnosti obviněného k jízdě v souvislosti s požitím alkoholu). Stupeň ovlivnění alkoholem rovněž negativně deklínuje schopnost cyklisty počínat si ohleduplně a ukázněně, přičemž oba tyto požadavky patří k základní povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích. Kromě těchto základních a stěžejních požadavků však na chování a počínání cyklisty je kladen i nárok v jakém technickém stavu má být jízdní kolo, které užije k jízdě, čím má být vybaveno a stejně tak i na způsob jízdy samotný.

Pokud z rozsahu porušení norem speciálního zákonného předpisu vyplývá, že cyklista nerespektoval základní povinnosti, jež mu zákon č. 361/2000 Sb., v platném znění, stanoví, a nerespektoval ani ustanovení, která stanoví a upravují konkrétní požadavky na chování cyklisty, technický stav jízdního kola a způsob jízdy na něm, a důsledkem této nekázně je dopravní nehoda se způsobením těžké újmy na zdraví či smrtelného následku, je zřejmé, že porušil „důležitou povinnost“, jež mu ze zákona vyplývá. Bez významu tu přitom není ani kumulace porušení jednotlivých ustanovení zákonného předpisu. S výtkou ministryně spravedlnosti, kterou v posuzované věci uplatnila v obecné poloze, že „porušení důležité povinnosti nelze mechanicky dovozovat z porušení jakéhokoli předpisu“ je proto možné se ztotožnit, proto Nejvyšší soud akcentuje ve svém výkladu porušení konkrétních ustanovení konkrétní právní normy.

Ministryně spravedlnosti v podaném mimořádném opravném prostředku rovněž vyslovila právní

názor, že souběh trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 s trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona je vyloučen, a skutek je třeba posoudit podle povahy následku jen jako poruchový trestný čin. Nejvyšší soud se tímto právním názorem neztotožnil.

Jednočinný souběh trestného činu podle § 201 s trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 tr. zákona je možný a neporušuje zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti ve smyslu § 31 odst. 3 tr. zákona, i když podnapilost je zároveň porušením důležité povinnosti (srov. R 24/1963). Trestné činy dle § 201 a § 224 odst. 1, 2 tr. zákona nejsou mezi sebou ve vztahu, kdy by jeden z nich byl trestným činem speciálním vůči druhému. Pokud došlo v důsledku jednání pachatele, jež má znaky úmyslného trestného činu, i k naplnění znaků nedbalostního trestného činu, nejde o vztah trestných činů, kdy by mohl být za jakýchkoli skutkových okolností úmyslný trestný čin považován za prostředek ke spáchání trestného činu nedbalostního, popř. za jeho vedlejší produkt (srov. R 44/1998, dále Š.,P. a kol., Trestní zákon – Komentář, C.H.B., 6. vydání, str.1338).

Vzhledem k výše uvedené argumentaci Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 6 T 342/2006, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zákona v neprospěch obviněného D. B. Podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil, včetně všech na něj obsahově navazujících rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Věc podle § 270 odst. 1 tr. řádu přikázal Okresnímu soudu v Litoměřicích, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud neakceptoval návrh ministryně spravedlnosti, aby ve věci rozhodl sám podle § 271 odst. 1 tr. řádu, neboť pro tento procesní postup neměl vytvořeny zákonné předpoklady. Podle tohoto zákonného ustanovení může Nejvyšší soud při zrušení napadeného rozhodnutí také sám hned rozhodnout ve věci, je-li možno rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozhodnutí správně zjištěn. Právě nesprávná a neúplná skutková zjištění okresního soudu byla jednou ze stížnostních námitek ministryně spravedlnosti v podané stížnosti pro porušení zákona a tuto námitku také Nejvyšší soud shledal důvodnou. Neúplně a nesprávně zjištěný skutkový stav věci proto Nejvyššímu soudu nedovoloval, aby ve věci sám rozhodl.

Okresní soud v Litoměřicích ve věci nařídí hlavní líčení, v němž se pokusí znovu vyslechnout obviněného D. B. k okolnostem, jež předcházely pádu poškozeného z kola. Poté znovu provede důkaz výslechem svědka vyšetřovatele Ing. M. S. ke způsobu výsledku obviněného dne 7. 12. 2006 (čl. 3-6 spisu), přičemž svědek by měl zejména vysvětlit nejasnosti, které tato jeho výpověď obsahuje: především jaký „prvotní výslech obviněného“, o němž vypovídal v hlavním líčení dne 23. 9. 2008 (čl. 119 spisu) a v němž shledal nesrovnalosti oproti výpovědi obviněného ze dne 7. 12. 2006 měl na mysli, neboť v trestním spisu jiný další protokol o výsledku obviněného k dispozici není. Pokud takový protokol existuje, nechť je svědkem soudu předložen. Pokud svědek Ing. S. vycházel při porovnávání verzí výpovědi obviněného ze záznamu, který mohl být s obviněným pořízen bezprostředně po události, pak ani takovýto záznam není obsahem spisu. Tento svědek by měl být s obviněným konfrontován, zejména s ohledem na uplatněnou obhajobu obviněného, že byl k výpovědi donucován. Vzhledem k tomu, že jediné vyjádření obviněného v době, kdy ještě ve věci nebylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu, je stručná zmínka o jím podaném popisu nehodového děje v „Protokolu o nehodě v silničním provozu“ ze dne 2. 7. 2006 (čl.30 -33 spisu), bude na místě vyslechnout policistu pprap. P. V., který protokol vyhotovil a od obviněného měl získat informace k průběhu nehody.

Je třeba doplnit dokazování v naznačeném směru a tyto nově provedené důkazy spolu s důkazy již provedenými vyhodnotit v intencích ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Pokud se okresnímu soudu podaří zjistit nové podstatné okolnosti vedoucí k jednoznačnému stanovení skutkového děje, zjistí

mimo pochybnost zavinění obviněného a příčinnou souvislost mezi protiprávním zaviněným jednáním obviněného a vznikem následku nehody cyklisty S., promítne tyto závěry do výroku o vině se stanovením adekvátní právní kvalifikace činu. V opačném případě bude muset postupovat dle zásady „in dubio pro reo neboli v pochybnostech ve prospěch“ a obviněného obžaloby zproští.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)